

Práce Interpretální strategie pro filmy s nízkým stupněm narace měla za úkol navrhnout model interpretace těchto filmů a vytyčit některé interpretační strategie.

Pro určení zkoumaného materiálu bylo nejdříve nutné popsat a definovat filmy nenarativní, resp. s nízkým stupněm narace. Sumarizací základních vlastností narativního filmu, jak je vymezuje filmová naratologie, především Edward Branigan, David Bordwell, Seymour Chetman, Torben Grodal a další teoretici, především Carl Plantinga a Murray Smith, jsem dospěla k formulaci stručné definice narativního filmu. Na základě vymezení se vůči těmto vlastnostem a opět s pomocí teoretiků, kteří ve své práci věnovali prostor i filmům jiným než narativním, vznikla definice nenarativního filmu. Tyto dva krajní póly narace bych vizualizovala pomocí metafory stromu a sítě.

Jelikož vlastnosti, které jsou klíčové pro označení filmu za ne/narativní, nejsou měřitelné, hranice mezi těmito dvěma druhy jsou široké, bohaté na variace míry těch kterých vlastností, a tedy není možné je nakreslit nijak přesně, vhodnější je stanovit přechodové stupně. Na základě přítomnosti a důležitosti základních vlastností narace jsem zformulovala tři základní stupně, a to film s oslabenou narací, s velmi slabou narací a s útržky narace.

Samostatnými otázkami byly autor a svět dokumentárního filmu. Autor a mnohost jeho rolí je příznačnou vlastností experimentálních či avantgardních filmů. Svět dokumentárního filmu, který, naproti diegezi filmu narativního, je obtížněji zobecnitelný, se vyznačuje mnohostí reprezentovaných prostorů, fyzických i metafyzických. Často je tento svět budován z lyrických, nesujetových a reflexivních částí. Mezi jeho základní charakteristiky patří nespojitost.